Ο Φασισμός ως το αντίθετο και ταυτόχρονα απαραίτητο κομμάτι της Δημοκρατίας

αναδημοσίευση από "A ruthless critique against everything existing" για τον φασισμό και την δημοκρατία τους

Εκεί βαθιά στη κόλαση, φυλάνε το πιο καυτό μέρος γεμάτο φλόγες, για αυτούς που σε καιρό κρίσης παρέμειναν ουδέτεροι.

(Δάντης Αλιγκιέρι)

Ο φασισμός είναι το αντίθετο της δημοκρατίας. Αυτό εκ πρώτης όψεως. Η δημοκρατία είναι η πολιτική μορφή που αναγνωρίζει ρητά όλα τα περιεχόμενα, όλες τις αντικρουόμενες πλευρές και προσπαθεί να τις επιλύσει εντός των ορίων της. Θεωρεί τις κοινωνικές και παραγωγικές σχέσεις φυσικές ως έχουν, και γιαυτό δίνει έμφαση στη διαχείριση τους. Στο πλαίσιο αυτό θεωρεί τα άτομα αυτόνομες μονάδες, καθαρό αποτέλεσμα των δικών τους επιλογών και όχι της κοινωνικής τους θέσης και των κοινωνικών τους σχέσεων. Η Δημοκρατία έχει την τάση έτσι να βλέπει τα πάντα πολιτικά, ταξινομημένα σε πολιτικές και ιδεολογικές επιλογές, αγνοώντας έτσι, και παραβλέποντας τις ταξικές διαδικασίες που κρύβονται από πίσω. Η Δημοκρατία δίνει την μεγαλύτερη δυνατή πρόσβαση στο κράτος, θεωρώντας αυτή τη διαδικασία αντίδοτο στην τάση για “ανισότητα” και εκμετάλλευση που παρουσιάζει η καπιταλιστική κοινωνία λόγω χρήματος, λόγω της ιδιωτικής πραγμάτωσης της κοινωνικής αναπαραγωγής. Οι άνθρωποι στη δημοκρατία ζουν μια αφηρημένη ζωή, τη ζωή του πολίτη, η οποία παρέχει πρόσβαση στο κράτος, από την άλλη ζει πολύ συγκεκριμένη, τη ζωή του ιδιώτη, με συγκεκριμένη κοινωνική θέση και σκοπούς, με συγκεκριμένες δυναμικές. Αυτή είναι μία από τις βασικές της αντιφάσεις.

Ο Φασισμός από την άλλη είναι το αντίθετο της Δημοκρατίας. Δεν αναγνωρίζει τίποτα πέρα από τον ίδιο, λειτουργεί με απαγορεύσεις στις ατομικές και συλλογικές πολιτικές ελευθερίες. Οι διαχωρισμοί γίνονται ακόμα πιο κάθετοι, (ο σεξισμός, ο ρατσισμός η υποτίμηση γενικά), πιο σκληροί, το κράτος γίνεται γενικός διαχειριστής των πάντων. Αντί για τον διάλογο και την συναίνεση, επικρατεί πλήρως η βία και η καταστολή και τα διάφορα κομμάτια του προλεταριάτου προσπαθούν να αλληλοϋποτιμηθούν σε μιά προσπάθεια να μην υποτιμηθούν πλήρως τα ίδια . Αλλά κυρίως- το κυριότερο χαρακτηριστικό του, είναι ότι το κράτος-όταν φασιστικοποιείται- παύει να είναι κάτι ανοιχτό. Οι μάζες, ο “λαός” παύουν να έχουν πρόσβαση σε αυτό, και οι αποφάσεις παίρνονται από μία πολύ περιορισμένη μερίδα της αστικής τάξης με σκοπό να κάνει ότι είναι αναγκαίο για να συνεχιστεί η διαδικασία συσσώρευσης. Αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι οι δικτατορίες και ο φασισμός δεν μπορούν να έχουν κοινωνική βάση, κάθε άλλο. Αυτό σημαίνει ότι πολύ απλά οι αποφάσεις σε πολιτικό επίπεδο, παίρνονται από μια πολύ περιορισμένη μερίδα με βάση την αναγκαιότητα της συσσώρευσης, αλλά κάλλιστα ένα μεγαλύτερο κομμάτι τις αστικής τάξης, μικροκεφαλαιοκράτες κτλ ακόμα και κομμάτια του προλεταριάτου, μπορεί να συναινούν στις πρακτικές αυτής της μερίδας, οι πρακτικές αυτές να το συμφέρουν, κτλ

Συνεπώς αυτό που μπορούμε να πούμε είναι ότι το δημοκρατικό κράτος είναι ευπροσάρμοστο, διχάζει τη ζωή και τις κοινωνικές και ατομικές διαδικασίες σε δύο σφαίρες και διαρκώς καταφέρνει να επιλύει τις αντιφάσεις που παρουσιάζονται στην

ιδιωτική σφαίρα της κοινωνίας με τελικό σκοπό να κρατήσει τον τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας γύρω από τη σχέση κεφάλαιο ανέπαφο. Η δημοκρατία είναι το διαρκές γιατρικό των συμπτωμάτων χωρίς να γίνεται ποτέ λόγος για την ασθένεια. Από την άλλη ο φασισμός, είτε σαν κοινωνική τάση είτε σαν κοινωνική τάση και κρατική μορφή είναι η πιο κάθετη ταξική οριοθέτηση, όταν πλέον οι αντικρουόμενες τάσεις στην κοινωνία των ιδιωτών είναι τόσο οξυμένες, που η δημοκρατική διαχείριση δεν μπορεί να τις επιλύσει. Που πλέον απειλούν την συνοχή του "όλου". Ας μην γελιόμαστε όμως ποτέ, πίσω από όλα αυτά, από το πώς μας εμφανίζονται στις διάφορες αντικειμενικές πραγματικότητες που βιώνει ο καθ' ένας μας ανάλογα την ταξική του θέση, οι αντιφάσεις και οι συγκρούσεις έχουν να κάνουν με τον αντιφατικό τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας, με το κόκκινο νήμα που συνδέει όλες της φετιχοποιημένες κατηγοριοποιήσεις μας-τις αντιφάσεις του νόμου της αξίας, του κεφαλαίου σαν κοινωνική σχέση.

Ο φασισμός στην Ελλάδα είναι ακόμα κοινωνική τάση και όχι συνολική κρατική επιλογή. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έχει σχέση με το κράτος ή με κομμάτια του, αλλά δεν έχει προκύψει(ακόμα;) ως αναγκαία μορφή διαχείρισης της συσσώρευσης από το κράτος, καθώς δεν έχει φτάσει σε ανάλογα επίπεδα έντασης μια γενικευμένη ταξική σύγκρουση. Ένα κομμάτι της μικρής ιδιοκτησίας, των μικρών κεφαλαιοκρατών (οι οποίοι στην Ελλάδα δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ήταν ως και το 60% του πληθυσμού) αλλά και του προλεταριάτου(εμμένει ενσωματωμένο φετιχιστικά στο κεφάλαιο ως σανίδα σωτηρίας της αναπαραγωγής του) έχουν κάνει συνειδητή επιλογή προς τον φασισμό, ως προσπάθεια να διαχειριστούν την προλεταριοποίηση τους, να μετακυλήσουν την επικείμενη υποτίμηση τους σε άλλους, παράγοντας και αναπαράγοντας διαχωρισμούς. Αυτό σημαίνει ότι η εμφάνιση του φασισμού σαν κοινωνική τάση συμφέρει το κεφάλαιο, είναι παράγωγο/αντανακλαστικό ενός κομματιού της αστικής τάξης και ίσως οι πρακτικές του να συμφέρουν σε κάποιο βαθμό γενικότερα την αστική τάξη, να εγκαινιάζουν λογικές κτλ. Αντίθετα το επίσημο κράτος και η πολιτική του αν και βιώνεται ως έλλειμμα δημοκρατίας, κάτι τέτοιο είναι λάθος, έχουμε ακόμα δημοκρατία, έχουμε ακόμα εκλογές ο Σαμαράς-και η Χρυσή Αυγή- είναι εκλεγμένα κόμματα. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έχουμε καταστολή, βία κτλ, κάθε άλλο, όλα αυτά πότε δεν ήταν ξένα προς τη δημοκρατία. Όλοι αυτοί που τα ψήφισαν, τα ψήφισαν ως πραγματώσεις μιας λογικής που απαιτεί πιο δραστικά μέτρα για την συνέχεια της συσσώρευσης. Εδώ έρχεται όμως ένα μεγάλο ερώτημα; Τι είναι τελικά ο φασισμός; Παιδί ή εχθρός της δημοκρατίας;

Η Δημοκρατία είναι το λυμένο αίνιγμα κάθε συντάγματος όπως έλεγε ο Μάρξ. Είναι μια μορφή διαχείρισης που αυτοαναγορεύεται σε περιεχόμενο. Ενώ αρχικός της σκοπός είναι αναγνώριση και η διαχείριση όλων των περιεχομένων, όλων των τάσεων, γίνεται η ίδια περιεχόμενο, γίνεται δημοκρατικότητα. Έτσι η δημοκρατία είναι πάντα έτοιμη να δεχτεί τον φασισμό, ως κομμάτι της αλλιώς παύει να είναι δημοκρατία, αλλιώς ισχυρίζεται έστω και έμμεσα ότι "δεν είναι όλοι δεκτοί, αλλά μόνο κάποια περιεχόμενα" τότε όμως κινδυνεύει να στρέψει πάλι το ζήτημα σε ζήτημα θέσεων και όχι σε ζήτημα διαχείρισης απειλώντας έτσι την ίδια τη βάση της λογικής της. Ο φασισμός είναι κάτι ενάντιο στη δημοκρατία, αλλά είναι απαραίτητος για την συνέχιση της συσσώρευσης, άρα κατ' επέκταση είναι και απαραίτητος στη δημοκρατία. Λειτουργεί σαν σύνολο πρακτικών που κάνουν τη βρώμικη δουλειά, καταστέλλουν, δολοφονούν, υποτιμούν, ενσωματώνουν και τελικά σαν δια μαγείας δικαιώνουν τη δημοκρατία και το δημοκρατικό κράτος, που εμφανίζεται σαν σωτήρας αφού έχει γίνει η βρώμικη δουλειά, αφού οι τόσο οξυμένες αντιθέσεις που δεν μπορούσε να διαχειριστεί η δημοκρατία έχουν λειανθεί από τον φασισμό. Ο βαθμός στον οποίο ο φασισμός αναπτύσσεται, το αν παραμένει απλά κοινωνικό ρεύμα ή αν γίνεται επίσημη κρατική μορφή, το αν οι πρακτικές του θα υιοθετηθούν από ένα μέρος της κοινωνίας και

από το κράτος ή αν το κράτος θα γίνει πλήρως φασιστικό και θα κλείσει εντελώς τις πόρτες του στις “μάζες” έχει να κάνει με το βαθμό ανάπτυξης του προλεταριακού κινήματος και είναι κάτι που ως όριο δεν μπορεί να ιδωθεί τώρα. Είναι μια μορφή πολιτικής διαχείρισης που σκοπό έχει να συνθλίψει τις αντιφάσεις της κοινωνίας των ιδιωτών ακόμα και με κόστος για ενά μέρος του κεφαλαίου, με σκοπό να προστατέψει την σχέση. Όπως πολύ σωστά παρατηρεί και ο Λεφέβρ “ Η πολιτική κοινωνία μερικές φορές συνθλίβει την καθημερινή ζωή, την πραγματική ζωή των συγκεκριμένων ατόμων[...] Το πολιτικό δράμα καταλήγει στην αναπόφευκτη λύση του, στην αποκατάσταση της θρησκείας, της ιδιοκτησίας και των συστατικών μερών της αστικής κοινωνίας- όπως ακριβώς ο πόλεμος καταλήγει σε ειρήνη”

Ο Φύσσας πέθανε από μαχαίρι φασίστα. Απ’ ότι φαίνεται αν και το γεγονός ήταν ένα τυχαίο γεγονός μέσα στο κύμα των εξελίξεων, ήταν αποτέλεσμα της σύγκρουσης ενός φασίστα με έναν αντιφασίστα, ήταν -κάνοντας μια αφαίρεση- αποτέλεσμα της σύγκρουσης μεταξύ των αντικρουόμενων δυνάμεων που πυροδοτεί-και μετέχουν στην- η διαδικασία της αναδιάρθρωσης. Η πολιτική Σαμαρά και δικτύου 21 είναι ακριβώς αυτό. Είναι η πολιτική που ενσωματώνει τόσο την διαδικασία αναδιάρθρωσης, την δικαίωση της δημοκρατίας σαν αναγκαίας και φυσικής κατάστασης πραγμάτων και ταυτόχρονα την πολιτική των σκληρών διαχωρισμών, της υποτίμησης, της σκληρή καταστολή σε όσους αντιστέκονται. Είναι η χρυσή τομή.

πηγή : http://aruthlesscritiqueagainsteverythingexisting.wordpress.com/2013/09/22/%CE%BF-%CF%86%CE%B1%CF%83%CE%B9%CF%83%CE%BC%CF%8C%CF%82-%CF%89%CF%82-%CF%84%CE%BF-%CE%B1%CE%BD%CF%84%CE%AF%CE%B8%CE%B5%CF%84%CE%BF-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CF%84%CE%B1%CF%85%CF%84%CF%8C%CF%87%CF%81%CE%BF/

Κεντρική Φωτογραφία: Νεκρός αξιωματικός των SS επιπλέει στο νερό, κοντά στο Νταχάου.